

Iarna-n poezie

M Horlaci

Ulița-i gălăgioasă, se-aud glasuri de copii,
Săniuța prin zăpadă lunecă la vale iute,
Moșule cu barbă albă, te aștept de mult să vii,
Tu da-i glas pădurii mele, brazilor să te asculte.

Eu dezgheț prin versuri fine inima rătăcitoare,
Versul meu e-un fulg din iarna care cade-n palma ta.
E văzduhul amorțit, s-au dus zilele cu soare...
Poezie, floare albă, lasă-mă să spun ceva!

Lasă-mă să-mi plâng amarul sub un brad înalt și verde
Că din viața mea amară liniștea mă părăsește,
Adâncit în mari troiene, eu nu încetez a crede,
Poezia mea-i ninsoarea care-n ceruri fulguiește.

Luna-i limpede și rece cu privirea ei de gheață,
Versului îi cânt în strună, de magie inspirat,
Noaptea-i lungă, dar în mine se văd zori de dimineață,
Cântec vesel se aude într-o cârciumă din sat.

Clopoțel cu glas subțire și cu farmecul tău lin,
Versul meu te cheamă dulce în palatul de cleștar
Să ne cânti colindul iernii pe o ramură de pin,
Să răsunе vestea bună, a venit Crăciunul iar!

Ai împodobit natura, dar și versul deopotrivă,
Iarnă tristă și pierdută prin troiene de zăpadă,
Ai lăsat mustăți de gheață peste lemnele din stivă,
Versuri noi, născute astăzi, au venit ca să te vadă.

Eu trăiesc prin poezie sărbătorile de iarnă,
Anotimpul rece lasă urme-adânci în suflet trist,
Dar prin ceruri îngeri veseli sună liniștiți din goarnă:
Într-un staul, o Fecioară, a născut pe-al nostru Crist!